

(המשך מעמוד 17)

נה לשניים לפעול לחיסול חובות החוץ של המדינה.

רפפורט וקולק חתמו על הסכם עם וונטלאנד בפאריס על הקמת חברה מ' שותפת למימוש האופציה. הצרפתים היו צריכים להכניס לחברה 50 אלף לירות, והישראלים היו צריכים להציג ביד את האופציה לרשות החברה — ואילו חלקם בהשקעה בהון קיוון מרווחי החברה בעתיד.

פירוש הדבר הוא כי רפפורט לא השקיע בעניין אף לירה אחת, אלא השיג זיכיון יוצאי דופן באמצעות קשרים עם אי-שיצבור, והתכוון לרכוש בו אמצעות הזיכיון הזה חלק ב' חברה שתעשה הון.

במילים פשוטות: קשרים תמורת הון. בעיני הצרפתים זה לא כליכך מצא חן. הם לא הבינו, כנראה, מדוע צריך רפפורט לקבל חלק כה גדול בחברה, שבה לא עמד להשקיע גרוש.

מכאן ההמשך: הצרפתים מצאו פג' מים באופציה ורפפורט חזר ארצה להשיג מיסמך מתאים. בינתיים התקשר וונטלאנד ישירות עם אייר פרנס וקיבל מהם הסמכה לטפל בחובותיהם, ובא ארצה לשם כך. כבינתיים הפט הביע וונטלאנד את תמיכתו על שמישרי האוצר נתן אופציה חשובה כליכך לאי-נשים פרטיים.

הידעיה על הדיון אצל השור פט לם הסתיימה בהערה: "כפי שנודע, עמדו להצטרף לה"ה רפפורט וקולק גם שני קציני מישצורה גבוהים."

(בתקופה ההיא היה מפכ"ל המיש' טרה יחזקאל סהר, והאיש החזק במיש' טרה היה עמוס בך-גוריון, בנו של דויד בך-גוריון. הדברים התרחשו שנתיים לפני מסעי-הגילויים הגדול של העולם הזה ושורת-המתנדבים, שבו התגלו מוקדים של שחיתות בצמרת המיש' טרה, ושהביאו בסופו של דבר לטיהור הצמרת כולה.)

יום לאחר הפירסום בעיתונות הור' פיעו במסכת-עיתונאים בירושלים מנכ"ל מישר-האוצר, פינחס ספיר, והמפחק על מטבע זר היוצא (שהוחלף עליידי ברין) עדיה קוניקוב (אחר-כך מנהל בנק פרווה של רוטשילד בז'נבה).

קוניקוב אמר כי האופציה בוטלה מייד כשנודע על חיר לוקי-הרעיות בין השותפים, ומיכתבים רישומים עליכך נשלחו לצרפתים. ספיר הדגיש: "אם פעלו שני האנשים הללו בחי"ל שלא בתום-לב, וניצלו את שמם או קשריהם שלא בהלכה, הרי זה עניין לביקורת כלפיהם, ולא כלפי האוצר."

הפרשה נידונה גם בוועדת-הכספים של הכנסת, שדחתה את המסקנות עד לאחר הביקורת של מבקר-המדינה.

ב'7 בינואר 1954 התפרסמה ידיעה שכותרתה "רביסון רפפורט הודח מש' רות צה"ל". הידיעה מסרה כי רביסון ברוך רפפורט הודח מתפקידו בצבא. **"ב'18 בינואר פורסם כי דויד בריציה"ל מודיע שרביסון רס' שורט לא יועמד לדין, וכי בק' שנתו להתרת חוזה שרותו בצה"ל נענתה בחיוב, ותאריך התרת החוזה הוא מהיום."**

בתשובה לשאלתה בכנסת הודיע ראש-הממשלה, משה שרת, כי רפפורט קיבל היתר לעיסקה מן הממונה עליו, שנימק זאת בכך שרפפורט עמד ממיר לא להשתחרר מצה"ל, והעיסקה לא עמדה להתחיל בהיותו בשרות. כמו הודעות אחרות של שרת ועמיתיו בכ' נסת, גם זו היתה כוזבת.

עד כמה היו דברים אלה נכונים מראות העובדות. רפפורט קיים את ה' עיסקה וטס לפאריס בהיותו בשרות. הוא השתחרר רק ב'18 בינואר 1954 ואילו העיסקה נעשתה חצי שנה קודם לכן.

מי שהיה מפקדו של רפפורט במיש' טרה הצבאית, סגן-אלוף שימעון ולד' מן-יער, שהוא היום כעל תחנת-דלק, סירב לומר דבר על הפרשה, פרט לאישור כי אכן היה מפקדו של רפי' פורט באותה עת.

בהט השבוע

"יצאתי מהסיפור פחוק יותר"

חקיינים. יש הברל גדול בין בררן לחקייין. חקייין עושה שוב ושוב את פרס ושמי ורפול, ואפשר גם ללמוד לחקות אותם. בררן זה משהו אחר בכלל. עם הומור נולדים, צריך להצחיק בזכות הסכסט, ולא בזכות החקיינים.

"היה בארץ בררן אחד, אורי זוהר. בהופעות אני נהנה יותר מהקהל. כשיש פיריבק מהקהל, אני מרגיש אורגומה על הבימה.

"ההופעות שלי אינן סטנדרטיות, בכל הופעה אני משהו אחר, אף פעם לא מסתכל בשעון. אני עומד ומצחיק. ההומור בשבילי הוא חמצון, תבלין ל' חיים. הוא גם עוזר לי להתגבר ולהבי' ריא'."

לאורך כל השיחה שומר הבררן על אישור רצינית וחמורת-סבר. ראינו זה דבר רציני, ולא מצחיק."

אבל אי-אפשר לקיים ראינו שלם עם בררן בלי אף בריחה אחת. או הנה: "כשהייתי קטן נתן לי אבא עשר לירות. חשתי איפה לשים אותם, כדי שאחי הקטן לא יגנוב לי, והחלטתי לשים אותם בעשרת הריביות, בריב, לא תגנוב', למחרת פתחתי את התנ"ך ומצאתי חמש לירות תחת הפסוק, ואהבת לרעך כמוך." **שי ברם**

במתאים לי כתבתי שמתאים לי אלר' הים וסנרלים ותשלומים, גם הרברים הלא-כליכך-נעימים מתאימים לי. היום אני מסוגל להתמודד עם הכל. יצאתי מהסיפור מחוזק יותר."

נוסף על השירים הוא חיבר פיתגמים ומתכוון להוציא אותם כספר. "על הכריכה אכתוב את תולדות חיי בחמש מילים. עבר עלי הכל, חוץ מטרקטור."

פיתגמים פרי עטו: "משוגע מי שלא משוגע". "הגונב מגנב גנוב". "טוב כלב ידיר מיריד כלב". "יש אמת לאמיתה ויש אמת להמיתה, ויש אמת למיטה שהיא האמת העירומה."

פעם, הוא מספר, הוא היה שותה משקאות חריפים. מדי לילה היה גומא כמויות אדירות של אלכוהול. היום הפסיק את השתייה. "הבנתי שזה לא טוב בשבילי."

"בסמים, לעומת זאת, אף פעם לא השתמשתי. היום אני משתמש בסם אחד, סם כבד ונהדר: שם זין. כן, אני מספר גם בריחות גסות מאוד. הקהל אוהב את זה, אין מה לעשות, אני נתון לקהל מה שהוא אוהב."

כהט טוען שבארץ אין כלל בררנים — חוץ ממנו, כמוכנ. "בארץ כולם

ייתי בו. סכלתי מחוסר-שינה, ולא הי' תה לי דקה למנוחה."

כשמצבו הנפשי החמיר, והוא הרגיש שהוא לא יכול להתמודד עם הבעייה לבדו, החליט בהט להתאשפז בבית-חולים לחולי-נפש.

הוא מעריך לרבר על תקופה זו עד כמה שפחות. קשה לו לרבר על כך. הוא מעריך לרבר על העתיד, על תוכניות ורורות שהוא רוקם.

כשהוא בכל זאת מדבר על האישי-פון, הוא מציין את היתרונות שבו. "בכל תקופה בבית-חולים היה לי שקט נהדר. כל הלחצים נעלמו. ישבתי וכתבתי חומר חדש. מילאתי את המצ' ברים. את החומר שכתבתי אז אני מור' ציא היום. בדיחות, שירים, מערכונים. התקופה שבה לא הופעתי נתנה לי פוש. קיבלתי הרבה כוח. אני חושב שגם הקהל מתגעגע לחומר חדש ממני. שומרים לי עדיין את הקרדיט של פעם."

החברים, הוא אומר, לא זנחו אותו גם בתקופת ההתמוטטות. היו צמודים אליו, עזרו ונתנו כתף. גם המישפחה התנהגה כך. הם לא ראו בהתמוטטות הנפשית משהו שצריך להתבייש בו. כל הזמן ידענו כולנו שזה עניין זמני, שזה יעבור, בדיוק כמו מישו ששבר יד או רגל ומחלים, גם זו מחלה שבאה והור'

בהט בהופעה ביום

אורגומה על הבימה

הוא מגביר את הווליום עד למקסימום, והחרר מתמלא בקולו המזמר:

"וכל החיילים סביב המדורה יוש' כים, / שרים שירי ילדות שירי געגור' עים, / שיר לאלה השבים הביתה.

"כותבים מיכתב לאמא שבבית, / חוזרים כדי לחיות, / יש אלף תוכניות להשתחרר וכבר לחזור הביתה. / וכאן כולם שרים, / שירי געגועים ושיר לאלה השבים הביתה."

"שים לב למילים, חוזרים כדי לח' יות, יש אלף תוכניות." חוזר בהט על המילים, וענינו נוצצות. לא קשה לנחש שהחיילים בשיר הם הוא עצמו.

השיר השני שהקליט, קיצבי ועליו: "מתאים לי להתל כבנות. / מתאים לי לשלם מזונות. / מתאים לי סנרלים כמכונות, / מתאים לי הכל."

וכך ממשיך השיר ומספר על כל מה שמתאים לו. מתאים לו הכל. "את השי' רים כתבתי בתקופה הכי-רביקה. רק התיקוה החזיקה אותי אז. חתבתי שאני רוצה לחזור הביתה, לחזור לעצמי, להצלחה שלי, להיות מה שהייתי פעם.

לכת. "במחלקה שבה הייתי מאושפז היו אנשים יפיינפש, משכילים. היו במח' לקה הרבה אנשים מפורסמים ומכובי דים. אני לא רוצה להזכיר שמות. לכל אחד מהם היתה התמוטטות בגלל סיבה אחרת.

"הרבה אמנים סובלים מהתמוטטות נפשית. למה דווקא אמנים? מפני שאי' נחנו אנשים רגישים יותר. זה קורה למי שנותן את הנשמה על הבימה, למי שרגיש לחיים. לדעתי גם החווה בתשובה של אורי זוהר היא מעין התמוטטות, רק בצורה שונה משלי.

האמנים יותר סנטימנטליים ופגיעים. "היום אני מנסה לשכוח את התקופה הזאת, להביט קדימה."

הכל חוץ מטרקטור

רהט קם ממקומו, ניגש למעי' רכת הסטריאו שבצדה-החרו ומכי' ניס קלטת, ובה שני השירים שהקליט.

בהט בראשית דרכו (1968)

אי-אפשר להיות נאמן לאשה אחת'